

Caminant

Només fa tres dies que Filippo assisteix a l'escola bressol. Avui els seus avis van a acompanyar-lo en comptes de la seva mare. Filippo camina davant, i els avis el segueixen lentament, una mica dubtosos, preguntant-se quina porta serà la correcta. Però Filippo sap on ha d'anar, i es dirigeix a tir fet cap a la sala del seu grup.

Per desgràcia, l'autonomia que mostra Filippo no és típica del moment d'arribada a l'escola bressol. A la major part dels nens se'ls duu en

braços i són traspassats directament als braços d'una educadora, com si el nen fos un paquet. Un paquet, preciosíssim, però no una persona que pensa, que s'orienta, que sap on anar i que ensenya el camí a qui li acompanya, amb decisió, perquè l'escola bressol és «seva».

Per què normalment no es deixa els nens entrar caminant a l'escola quan serien capaços de fer-ho? Segons la meua opinió, crec que es per diversos motius. Abans que res per les presses: els matins, la major part dels pares tenen els minuts comptats. Des del cotxe dels

pares, o des del cotxet dels nens, fins a l'estança de referència, es triga menys si s'agafa el nen en braços que si se'l deixa caminar sol. Els avis de Filippo i en

general tots els avis gaudeixen d'una posició privilegiada. A diferència dels pares, ells no tenen pressa. No han de fitxar en el treball, i no se'ls sanciona si «perden el temps» pel carrer. Poden permetre's adaptar els seus passos als del nen. Poden concedir-li temps per a la seva autonomia.

Un altre motiu per dur un nen en braços pot ser el del costum. Com que fins fa poc el nen encara no sabia caminar, per força calia traslladar-lo en braços, i se segueix fent encara que la situació hagi canviat.

Penny Ritscher

Tampoc no es poden deixar de costat els motius afectius: dur un nen en braços equival també a abraçar-lo. D'aquesta manera se l'estreny, la cara del nen està a l'altura de la de l'adult, i ambdós es miren i es parlen.

Però potser el principal motiu de fer-ho es deu al fet que no s'ha meditat bé sobre el sentit que té el fet de caminar. Caminar amb les pròpies cames no només significa desplaçar-se. Cadascun dels nostres passos és un acte d'autodeterminació i autoafirmació, encara que per norma general no pensem en això. Som més conscients de tot aquest tema quan aquesta capacitat falta, quan per alguna raó (malaltia, accident, vellesa...) un adult no pot caminar i passa a dependre d'uns altres. La falta d'autonomia fereix l'orgull, és frustrant, i provoca que en les relacions sorgeixin noves dinàmiques de disparitat.

